

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **P. V.N.**, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Plzeň, Jablonského 604/7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2013, č. j. 63 Az 11/2012 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA **se určuje** odměna za zastupování ve výši 6800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2012, č. j. OAM-294/ZA-ZA06-ZA09-R2-2011 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 29. 8. 2013, č. j. 63 Az 11/2012 - 25, zamítl.

V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že žalobce neopustil zemi původu z důvodu pronásledování podle § 12 zákona o azylu, ale proto, že využil možnosti práce v zahraničí. Žalobce sám uvedl, že když chtěl vycestovat, žádné potíže se státními orgány neměl, do ČR přijel na základě pracovního víza, přičemž mu vše potřebné zařídila zprostředkovatelská firma. Ani dříve ve vlasti žádné potíže se státními orgány neměl, pouze se mu nelíbilo jednání některých úředníků. Žalobce ve správním řízení a v předchozí žalobě (směřující proti zrušenému rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2011) tvrdil, že se obává návratu do vlasti, protože má finanční závazky, které postupně splácí;

obává se o své zdraví a život, neboť by byl ohrožen věřiteli, případně by se stal účastníkem nerovného soudního procesu. K tomu krajský soud uvedl, že dluhy se musí splácet v každé zemi. Obavy, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších, zvláštního zřetele hodných, okolností vnímat jinak, než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení mezinárodní ochrany. Původcem pronásledování a vážné újmy dle § 12 zákona o azylu sice mohou být soukromé osoby, ovšem muselo by být prokázáno, že stát není schopen zajistit proti takovému jednání ochranu. V daném případě však vůbec nebylo prokázáno pronásledování soukromými osobami; zasílání upomínek ke splnění dluhu nelze považovat za pronásledování. Pokud se žalobci nelíbí současné politické vedení v zemi původu, nemůže to být samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, obzvláště v situaci, kdy žalobce svůj nesouhlas s politickou situací ve Vietnamu nijak aktivně neprojevoval. Žalobce poukazoval též na potíže s úředníky a na korupční jednání; podle krajského soudu jsou tyto potíže, se kterými by se mohl žalobce setkat i v jiných zemích, s vyspělejším demokratickým systémem. Krajský soud poukázal i na to, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až poté, co zjistil, že mu byl zrušen legální pobyt v ČR. Legalizace pobytu v souvislosti se správním vyhoštěním a úmyslem dále pobývat na území ČR ale není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

Krajský soud tak uzavřel, že žalobce neuvedl relevantní tvrzení ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu a nesplňoval ani důvody podle § 13 tohoto zákona. Důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu pak hodnotil žalovaný v mezích svého správního uvážení. Žalobce podle názoru krajského soudu nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť zde nejsou důvody, pro které by mu v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR a nevztahují s na něj ani důvody podle § 14b zákona o azylu.

Žalobce namítal i to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neopatřil si dostatečné a odpovídající podklady, ani nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. I tuto námitku považoval krajský soud za nedůvodnou. Žalovaný měl podle jeho názoru k dispozici dostatečné podklady, aby mohl v potřebném rozsahu zjistit skutkový stav věci. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí a jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při aplikaci právních předpisů.

Rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)) ve vztahu k § 14a zákona o azylu. Z pohovoru ze dne 25. 10. 2011 vyplynulo, že se stěžovatel obává návratu do země původu, neboť tam má vysoké dluhy a není zajištěna jeho bezpečnost a rovné postavení při případném soudním jednání; výslovně uvedl, že pokud by jeho věřitelé zjistili, že se vrací bez peněz, byl by ohrožen jeho život i život jeho manželky. Těmito obavami se žalovaný nezabýval. Uvedl pouze, že použil zprávy o situaci v zemi původu, ale není jasné, jaké poznatky z nich čerpal, jak je hodnotil a z čeho tedy zjistil skutkový stav věci ohledně situace ve Vietnamu. Pokud stěžovatel ve správním řízení

pokračování

tvrdil, že soudní systém ve Vietnamu je nefunkční (respektive není nestranný); bylo na žalovaném, aby toto tvrzení za použití relevantních informací o zemi původu vyvrátil. Žalovaný však jednal v rozporu se zásadou materiální pravdy, neboť si opatřil pouze obecné informace o situaci v zemi původu, popřípadě informace, týkající se skutečností, které stěžovatel jako důvod svých obav vůbec netvrdil. Krajský soud měl pro tuto vadu napadené rozhodnutí zrušit.

V doplnění žaloby stěžovatel popsal neutěšenou situaci ve vietnamské justici a odkázal na příslušnou zprávu organizace *Human Rights Watch*. Dle jeho názoru se krajský soud shora uvedenými námitkami, upínajícími se k důvodům doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, dostatečně nezabýval. Již ve správním řízení stěžovatel uvedl, že nesouhlasí s celkovým zřízením ve Vietnamu, kde je rozšířena korupce a stát nepřístupuje ke všem občanům stejně. V souvislosti se svými dluhy uváděl své obavy, že nebude mít v případném soudním řízení rovné postavení; s ohledem na osoby věřitelů se přitom obává o svůj život. Z těchto tvrzení jednoznačně vyplývá jeho nedůvěra v justiční systém ve Vietnamu, a to jak pro případ soudního řízení ve věci dluhu, tak pro případ nelegálního jednání věřitelů vůči jeho osobě. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že jeho tvrzení o obavách z nebezpečí, které mu v zemi původu hrozí z důvodu nesplacení dluhu, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), z něhož dovozuje, že i obavy z jednání věřitelů mohou být důvodem pro udělení doplňkové ochrany, a to za situace, kdy státní orgány v zemi původu nejsou schopny zabránit nežádoucímu jednání ze strany soukromých osob (například proto, že zde existující právní systém není účinný).

Krajský soud sám zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností, neboť se dostatečným způsobem nevypořádal s námitkou porušení § 3 správního řádu ve vztahu k situaci v oblasti soudnictví ve Vietnamu. Nedostál své povinnosti řádně odůvodnit své rozhodnutí; žalobní námitky stěžovatele buď nevypořádal vůbec, nebo jsou jeho konstatování strohá a neurčitá.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn již zmíněným přesahem jeho vlastních zájmů. Zákonný pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele*, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Pokud jde o jeho výklad, ten byl podán například v usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí zdejšího soud

jsou dostupná z www.nssoud.cz), dle kterého „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“ Z tohoto pohledu bylo nahlíženo na jednotlivé uplatněné kasační důvody.

Stěžovatel předně namítal, že krajský soud zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností, neboť dostatečně nevypořádal námitku porušení § 3 správního řádu ve vztahu k situaci v soudnictví ve Vietnamu; i ostatní námitky pak nevypořádal vůbec nebo jen nedostatečně. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245) se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. O žádný z těchto případů v posuzované věci nejde. Krajský soud požadavkům na přezkoumatelnost rozsudku dostál, neboť námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaným vypořádal na str. 14 rozsudku. Pokud jde o v žalobě namítanou situaci v soudnictví ve Vietnamu, je skutečností, že se jí krajský soud výslovně nezabýval, nicméně konstatoval, že povinnost platit dluhy platí ve všech zemích světa, a rovněž uvedl, že pouhá nespokojenost s politikou v zemi původu a s korupčním jednáním státní správy nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Ostatně argumentace stěžovatele, uplatněná v doplnění žaloby, pojednávající o policejní brutalitě vůči zadrženým osobám, byla stěžovatelem uplatněna nově a zřejmě účelově, neboť o těchto obavách se ve správním řízení vůbec nezmiňoval. Pokud stěžovatel tvrdí, že ostatní žalobní námitky vypořádal krajský soud neurčitě, je jeho samotná argumentace neurčitá a Nejvyšší správní soud se jí z toho důvodu nemohl blížeji zabývat.

Krajský soud se dále podle stěžovatele nedostatečně zabýval jeho odkazem na zprávu Human Rights Watch, na kterou odkázal v doplnění žaloby a která měla dokládat neutěšenou situaci ve vietnamské justici. Problematikou dokazování v řízení před správními soudy se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval, a to například v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, publikovaném pod č. 618/2005 Sb. NSS. Z něj se podává, že „[s]oud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezabavuje povinnosti takový postup odůvodnit.“ Vzhledem k tomu, že tvrzení stěžovatele koresponduje s obsahem spisu krajského soudu, je zřejmé, že se krajský soud skutečně opomněl vyjádřit k důkaznímu návrhu stěžovatele; jeho povinností bylo buď tento důkaz při jednání provést a vypořádat, nebo uvést, z jakého důvodu má jeho provedení za nadbytečné či nepotřebné. Lze tedy učinit dílčí závěr, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo procesní vadou. Uvedené obecné závěry však nelze bez dalšího

pokračování

aplikovat na zcela specifický druh kasačního řízení, jakým je kasační stížnost podaná ve věcech mezinárodní ochrany (§ 104a s. ř. s.). Jak již bylo výše zmíněno, oproti většině rozhodnutí krajských soudů vydaných ve věcech správního soudnictví (§ 4 s. ř. s.) je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná toliko za situace, kdy *svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele*; případná procesní pochybení v řízení před krajskými soudy tak mohou být zohledněna (ve smyslu přijetí kasační stížnosti a jejího meritorního projednání) pouze tehdy, vykazují-li shora popsany charakter. Mimo jiné i k otázce dopadů procesních deficitů žalobního řízení se zdejší soud vyslovil například v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 – 57. Zde uvedl, že *„případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“* Z těchto důvodů tedy výše konstatované pochybení krajského soudu nelze hodnotit jako natolik intenzivní, aby mohlo založit přijatelnost kasační stížnosti. Není totiž splněn základní předpoklad takového postupu, a sice alespoň teoretická možnost, že nebýt předmětného pochybení, mohlo by rozhodnutí krajského soudu být pro stěžovatele příznivější. Jak již totiž bylo konstatováno výše, argumentaci o policejní brutalitě ve vlasti (a s tím související důkaz) lze hodnotit jako účelový postup stěžovatele, který se snažil zveličit možné potíže, se kterými by byl v zemi původu po svém návratu konfrontován.

Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ze strany žalovaného, je nutno uvést, že ve smyslu ustálené judikatury leželo břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů v tomto typu správního řízení především na stěžovateli (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2005, č. j. 6 Azs 224/2004 - 37). Za situace, kdy stěžovatel fakticky žádné azylově relevantní důvody ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu neuváděl a ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany (a na ni navazující výpovědi ve správním řízení) se zmiňoval jen o důvodech, které byly vyhodnoceny jako důvody ekonomické a jako snaha o legalizaci pobytu v ČR, nelze bez dalšího hovořit ani o důkazní nouzi, potřebě blíže objasnit stěžovatelem uváděné skutečnosti, či přechodu důkazního břemene na správní orgán. Stěžovatel směřoval svou kasační argumentaci především k institutu doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a považoval ve vztahu k němu skutkový stav za nedostatečně zjištěný s tím, že žalovaný se jím tvrzenými obavami nezabýval. Na tomto místě lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78, ze kterého se podává, že *„[z]e zásady non-refoulement (...) vyplývá primární povinnost státu nevystavit žadatele reálné hrozbě závažné újmy, přičemž k této povinnosti se musí vázat i povinnost státu zjistit si příslušné skutečnosti, které k aplikaci této zásady nutně vedou. K zajištění zásady non-refoulement tedy musí správní orgán vyvinout přiměřenou aktivitu i z moci úřední. Rozsah vyhledávací aktivity přitom bude dán povahou vážné újmy, jež by mohla žadateli o mezinárodní ochranu v případě navrácení do země původu*

brozit. “Žalovaný se otázkou doplňkové ochrany v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval, přičemž shledal, že stěžovateli v případě návratu do vlasti žádné nebezpečí vážné újmy nehrozí, což platí i o tvrzeném špatném zacházení ze strany státních orgánů. Hodnotil i obavu stěžovatele z jeho věřitelů, od nichž si stěžovatel půjčil peníze před odjezdem do ČR a které zatím vrátil sotva z poloviny, a dospěl k závěru, že vymáhání dluhů soudní cestou rozhodně nelze podřadit pod důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný dále vyhodnotil, že stěžovatelova obava, že by nemusel být rovným účastníkem soudního řízení v případě soudního vymáhání dluhu ze strany věřitelů, není azylově relevantní; přitom poukázal na to, že stěžovatel sám v pohovoru nedokázal vysvětlit, na základě jaké úvahy k takovému závěru dospěl. Je tedy zjevné, že žalovaný se tvrzenými obavami stěžovatele zabýval. Ač úvahu o nerovném soudním procesu vyhodnotil žalovaný v pasáži týkající se azylu podle § 12 zákona o azylu a výslovně ji nezmínil i ve vztahu k 14a tohoto zákona, nemůže to znamenat, že toto tvrzení zůstalo bez odezvy. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, že žalovaný toto tvrzení hodnotil ve vztahu k případnému návratu stěžovatele do vlasti, neboť k tomuto okamžiku se tato argumentace logicky zjevně vztahovala. Krajský soud pak tyto závěry žalovaného potvrdil s tím, že s potížemi, které stěžovatel uvádí, je možné se setkat i v jiných zemích, s vyspělejším demokratickým systémem. Nejvyšší správní soud se se shora uvedenými závěry zcela ztotožňuje, neboť jeho ustálená judikatura k § 14a zákona o azylu (viz například rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, publikovaný pod 1849/2009 Sb. NSS) vyhrazuje doplňkovou ochranu pouze pro nejvážnější a bezprostředně hrozící ohrožení života a zdraví žadatele o mezinárodní ochranu, což rozhodně není případ stěžovatelem tvrzených obav.

Nad rámec uvedeného lze uvést, že stěžovatelovy obavy z vykonstruovaného soudního řízení při vymáhání soukromoprávního dluhu, ve kterém by neměl rovné postavení, jsou velice obecně uplatněné a nepodložené reálnými argumenty. Proto je lze jen obtížně věcně vypořádat. Lze nicméně alespoň upozornit, že při hodnocení vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu se aplikuje tzv. test *„reálného nebezpečí“*. *„Reálným nebezpečím (...) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“* (rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82). Soudní vymáhání dlužné pohledávky ze strany věřitelů je standardní postup, který nemá nic společného s pojmem *„reálné nebezpečí“*, jak byl vyložen shora; jde naopak o legální prostředek vymáhání práva.

Pokud stěžovatel namítal, že žalovaný použil zprávy o situaci v zemi původu, přičemž však z odůvodnění napadeného rozhodnutí není jasné, jaké poznatky z nich získal a jak je hodnotil, zde lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 20/2003 – 34, ze kterého se podává, že *„[s]kutková zjištění učiněná v řízení o azylu mají oporu ve správním spisu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], pokud i zprávy o situaci v zemi původu žadatele o azyl, které sloužily jako podklad pro rozhodnutí, byly v úplnosti učiněny součástí správního spisu.“* Žalovaný tento požadavek splnil a skutečnosti ze zpráv zjištěné v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl. Z protokolu ze dne 25. 10. 2011 plyne, že stěžovatel projevil zájem seznámit se s podklady řízení, přičemž následně konstatoval, že k nim nechce nic doplnit. Obdobně tomu bylo i u jednání ze dne 2. 8. 2012, jak plyne z obsahu příslušného protokolu.

pokračování

Stěžovatel konečně spojuje své obavy z návratu do vlasti i s tím, že nesouhlasí se státním zřízením ve Vietnamu, kde je rozšířena korupce; dále vyjádřil obecnou nedůvěru v tamní justiční systém. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že dle konstantní judikatury pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce ve vlasti nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37, a ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003 – 40).

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za situace, kdy Nejvyšší správní soud neshledal odklon od judikatury ze strany krajského soudu ani neshledal jeho závažné procesní pochybení, a stěžovatel sám žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost nepřijatelnou; proto ji podle § 104a s. ř. s. usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupkyni z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Výše těchto nákladů spočívá v odměně advokátky za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, doplnění kasační stížnosti) v částce 6200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě jejích hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 6800 Kč. Vzhledem k tomu, že advokátka není plátkyní daně z přidané hodnoty, nepřistoupil Nejvyšší správní soud ke zvýšení jejího nároku o částku odpovídající této dani. Částka 6800 Kč bude ustanovené advokátce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu